

Sygn. akt II CSK 200/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku Gminy W.

przy uczestnictwie C. W., A. X., A. Y., P. W., J. Y. i Skarbu Państwa - Starosty Powiatu R.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 października 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania C. W.
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 12 listopada 2012 r., sygn. akt II Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

**2) zasądza od uczestnika postępowania C. W. na rzecz
wnioskodawcy Gminy W. kwotę 600,- (sześćset) złotych,
a na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu
Państwa kwotę 900,- (dziewięćset) złotych tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 listopada 2012 r. Sąd Okręgowy w P. oddalił apelację uczestnika C. W. od postanowienia Sądu Rejonowego w R. z dnia 23 maja 2012 r. w sprawie z wniosku Gminy W. przy uczestnictwie C. W., A. X., A. Y., P. Y., J. Y. i Skarbu Państwa reprezentowanego przez Starostę Powiatu R. o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie. Z powołaniem się na art. 172 k.c. w pierwotnym brzmieniu tego przepisu Sąd pierwszej instancji stwierdził zasiedzenie przedmiotowej nieruchomości przez Skarb Państwa z dniem 1 stycznia 1985 r., co oddalając apelację potwierdził Sąd Okręgowy, zarówno odnośnie do ustaleń faktycznych, jak i ocen prawnych.

W skardze kasacyjnej uczestnik C. W. zarzucił zaskarżonemu postanowieniu naruszenie prawa materialnego, tj. art. 172 k.c. przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, kwestionując samoistne posiadanie Skarbu Państwa w okresie dwudziestu lat przed 1 stycznia 1985 r. i ustalenia faktyczne poczynione w niniejszej sprawie. Skarżący wniósł o uchylenie i zmianę zaskarżonego postanowienia i oddalenie wniosku o zasiedzenie.

W odpowiedzi na skargę wnioskodawca wniósł o nieprzyjmowanie skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie z zasądzeniem kosztów postępowania. W odpowiedzi uczestnika – Skarbu Państwa – Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa wniosła o odrzucenie skargi kasacyjnej, ewentualnie o odmowę jej przyjęcia albo oddalenie, z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na potrzebę wykładni art. 172 § 1 k.c. w zakresie oceny prawnej, czy wykonywane przez mieszkańców gminy we własnym imieniu i interesie czynności, polegające na korzystaniu z nieruchomości, stanowiącej własność innej osoby fizycznej poprzez przejeżdżanie przez nią, parkowanie na niej samochodów i innych pojazdów, branie udziału w odbywających się na niej jarmarkach lub odpustach, może być traktowane jako samoistne posiadanie gminy lub Skarbu Państwa, prowadzące

przed dniem 1 lutego 1989 r. do samoistnego nabycia własności tej nieruchomości przez zasiedzenie.

Pełnomocnik uczestnika wadliwie sformułował wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i wprawdzie powołał się na art. 398⁴ § 2 k.p.c., to nie można jednozdaniowego uzasadnienia wniosku uznać za wypełnienie dyspozycji tego przepisu. Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, powszechnie aprobowanego w licznych komentarzach i opracowaniach doktrynalnych wynika, że wniosek o przyjęcie skargi ma przekonać Sąd Najwyższy, iż są tak poważne przyczyny jej wniesienia, że powinno się jeszcze raz poddać kontroli prawomocne już orzeczenie sądowe i ma to nastąpić w szczególnym trybie postępowania kasacyjnego, które nie stanowi trzeciej instancji sądowej. Dlatego uzasadnienie winno odwołać się do jednej z czterech przyczyn, o których stanowi art. 398⁹ § 1 k.p.c. i zawierać profesjonalny wywód, z wykorzystaniem orzecznictwa i piśmiennictwa. Jeśli przyczyną tą ma być potrzeba wykładni art. 172 k.c., który to przepis ma bogate orzecznictwo oraz jest szczegółowo wyjaśniony w licznych komentarzach i ma bogate piśmiennictwo, to należało wykazać, co nowego się pojawiło w kwestii rozumienia tego przepisu, że powinno to zostać zbadane w postępowaniu wywołanym skargą kasacyjną.

Wywodem takim nie jest postawienie pytania opartego wyłącznie o ustalenia faktyczne, które w dodatku skarżący przedstawia według własnego wyobrażenia. Wywód musi mieć charakter rozważań prawnych a nie faktycznych i nie może dotyczyć tylko należytej, zdaniem skarżącego subsumcji przepisu. Słuszność ma wnioskodawca i Skarb Państwa w odpowiedziach na skargę, zarówno co do wskazania na niedopuszczalność skargi w przypadku jej oparcia na podważaniu stanu faktycznego (art. 398³ § 3 k.p.c.), jak i przez odwołanie się do licznie wskazanych orzeczeń Sądu Najwyższego wskazujących na nieprawidłowości konstrukcyjne wniosku. Pełnomocnik skarżącego nie wskazał w szczególności na rozbieżności orzecznictwa, które występowałyby w odniesieniu do art. 172 k.c. i wymagały rozstrzygnięcia po to, aby prawidłowo, według uczestnika, rozpoznać sprawę.

Złożona skarga kasacyjna nie odpowiada wymaganiom stawianym przez art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. i dlatego na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało odmówić jej przyjęcia do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania z uwzględnieniem art. 520 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aw

db